

A Pécsi Ítéltábla a dr. Váczi Miklós ügyvéd által képviselt **felperes neve felperes leánykori neve** címe felperesnek - a dr. Ozsváth Ferenc ügyvéd által képviselt **alperes neve** címe alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Somogy Megyei Bíróságon indított perében a 2011. június 22. napján kelt 24.P.20.970/2009/45. sorszámú ítélet ellen a felperes részéről 46. sorszám alatt benyújtott és Pf.III.20.566/2011/3. sorszám alatt pontosított fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperest terhelő egyösszegű marasztalás összegét 1.960.300 (egymillió-kilencszázhatvanezer-háromszáz) forintra, és ebből - az elsőfokú ítéletben írt további tételek érintetlenül hagyása mellett - 900.000 (kilencszázezer) forint helyett 1.200.000 (egymillió-kettőszázezer) forintnak, míg 55.000 (ötvenötezer) helyett 56.500 (ötvenhatezer-ötszáz) forintnak az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira felemeli.

Mellőzi annak megállapítását, hogy a felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint elsőfokú perköltséget.

A felperes keresetét ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

Mellőzi a felperesnek az állam javára költségben történt marasztalását, és az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 92.000 (kilencvenkettőezer) forintra, míg az államnak a bírósági gazdasági hivatal felhívására fizetendő előlegezett költség összegét 183.000 (száznolcvanháromezer) forintra felemeli.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - a felperes 115.000 (egyszáztizenötezer) forint, az alperes 18.000 (tizennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított - a fellebbezés elbírálása szempontjából jelentős - tényállás szerint 2007. szeptember 24. napján V.J. a K V Zrt. tulajdonát képező menetrend szerint közlekedő XXX-000 forgalmi rendszámú csuklós autóbuszal 60-65 km/h sebességgel haladt K község belterületén, és a R úton K irányából K irányába kívánt tovább haladni. A felperes K belterületén, a P utcából jobbra, a R utcára akart kikanyarodni segéd-motorkerékpárjával. Észlelte a 70-80 méter távolságból érkező autóbuszt, azonban az „Állj, elsőbbségadás kötelező!” tábla ellenére úgy hajtott ki a kereszteződésben lévő csatornatetőt elkerülve az autóbusz elé, hogy az elsőbbségadást elmulasztotta. Az autóbusz vezetője a felperes kihajtását észlelve hangjelzést adott, és megkezdte a segéd-motorkerékpár előzését. A felperes a jobb oldali sávban sebességét folyamatosan növelve, jobbra-balra kitérve haladt, amikor a jobbra visszatérő autóbusz hátsó részével elsodorta.

A K Ügyészség Közl.3802/2007/14. sorszámú határozatával a V.J. ellen közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt indított nyomozás megszüntette. A felperes panaszát a S Főügyészség Közl.175/2008/4/I. sorszámú határozatával elutasította.

A baleset következtében a felperes részben horzsolásos, részben zúzódásos lágyrész sérüléseket, a bal külboka törését és agyrázódást szenvedett el. A külboka törés - amely kisebb mértékű funkció károsodás visszamaradásával gyógyult -, a jobb hüvelykujj zúzódása utáni állapot, illetve a balesettel okozati összefüggésben kialakult szorongásos depresszív zavar 16 %-os munkaképesség-csökkenést eredményezett. A felperes a tartós állással és sok járással egybekötött tevékenységekben, továbbá az egyenetlen talajon való munkavégzésben enyhe fokban korlátozott. A nehéz fizikai megterhelést jelentő munkákat nem tudja ellátni, a mindkét kéz jó erő kifejtését igénylő tevékenységnél pedig kis mértékű hátrányt jelent számára az, hogy jobb kezével csak enyhe mértékben csökkent erő kifejtésre képes.

A felperes haszonélvezeti joggal rendelkezik a K, P utca 11. szám alatti családi házas ingatlanon, ahol a baleset időpontjában konyhakerti növényeket, gyümölcsöst, szőlő és ezüsthfnyő ültetvényt gondozott, illetve fólíásátorban 400 tő nagyvirágú krizantémot, illetve 300 tő télálló margarétát termesztett. A virágokat, zöldségeket, illetve gyümölcsöt részben kiskereskedelmi forgalomban, részben munkatársai körében értékesítette.

A felperes szabadidejében barátaival túrázott, munkahelyén szervezett programokban vett részt, hetente két alkalommal aerobik foglalkozásra járt, gyakran kerékpározott, testvéreivel és rokonaival rendszeresen kapcsolatot tartott.

A balesetet követően a felperesnél kevert szorongásos depresszív zavar alakult ki. Társas kapcsolatai beszűkültek, és bár képes lenne rá, a sporttal felhagyott, szórakozni nem jár. Nehezen tudja feldolgozni, hogy a munkavégzésben, kertészkedésben korlátozott, azokban mások segítségére szorul.

A felperes keresetében a balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes álláspontja szerint a közlekedési baleset bekövetkezésében a felperes 50%-os mértékben közrehatott, mert az elsőbbségadás és a jobbra tartás szabályait megszegte. A kármegosztás arányát figyelembe véve a felperest ért károkat peren kívül megtérítette, ezt meghaladó kárigényét alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy késedelmi kamatokkal együtt fizessen meg a felperesnek 1.658.800 forintot, valamint 2011. július 1. napjától havi 14.802 forint járadékot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, és határozott az elsőfokú eljárás költségeinek viseléséről. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi gépjármű műszaki szakértői vélemény, valamint a tanúvallomások alapján azt állapította meg, hogy a V.J. által vezetett menetrendszerinti autóbusz 70-80 méter távolságban, mintegy 60-65 km/h sebességgel haladt, amikor a felperes segéd-motorkerékpárjával a kikanyarodást megkezdte. A helyszínrajzok és fényképfelvételek alapján rögzítette, hogy a P és R utca kereszteződésében a felperes haladási irányából „Állj! Elsőbbségadás kötelező!” közlekedési jelzőtáblát helyeztek el, a R utca ezen szakasza az autóbusz haladási irányából jól belátható, továbbá a P utcából kikanyarodó jármű vezetője is belátja a R utca tőle balra eső szakaszát. A felperes azonban a közlekedési jelzőtábla ellenére az autóbusz részére nem adott elsőbbséget, amelynek vezetője a veszélyhelyzet elhárítása érdekében nem lassító fékezést alkalmazott, hanem a segéd-motorkerékpár előzésébe kezdett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az előzés feltételei fennálltak, ugyanis szemből érkező forgalom nem volt, és V.J. számíthatott arra, hogy kellő oldaltávolság megtartásával az előzést be tudja fejezni. A felperes azonban az előzés végrehajtását balra húzódással zavarta, illetve az autóbusz vezetője részéről alkalmazott hangjelzés ellenére a segéd-motorkerékpár sebességét növelte, ezzel is akadályozva az előzés befejezését. Mindezek együttes értékelésével az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az autóbusz vezetője megszegte a KRESZ 26. §-a (1) bekezdésének a/1 pontjában és (4) bekezdésében foglaltakat, míg a felperes nem tett eleget a KRESZ 28. §-a (2) bekezdésének b) pontjában, illetve 34. §-a (6) bekezdésében írtaknak. Úgy ítélte meg, hogy a felperes nagyobb mértékben hatott közre a baleset bekövetkezésében, az alperes nyilatkozatára figyelemmel azonban csak 50 %-os mértékű közrehatását állapította meg. A közrehatás mértékét is szem előtt tartva kötelezte az alperest nem vagyoni kártérítés, ápolási és gondozási költség, lakásfenntartási többletköltség, a kiesett

mezőgazdasági és háztartási munka értéke, gyógyszer többletköltség, elmaradt megbízási díj, illetőleg a krizantém-termesztésből származó elmaradt haszon megtérítésére, marasztalta a felmerült teljes összegű vizitdíjban, míg az iratmásolással, egészségügyi segédeszközök beszerzésével, és élelem feljavítással kapcsolatos kárigényét az alperes peren kívüli teljesítésére figyelemmel elutasította.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, és keresetének maradéktalan teljesítése érdekében a felperes fellebbezett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a közlekedési helyzetet, így nem helytálló az a következtetése, hogy a balesetben 50 %-os mértékben maga is közrehatott. Hivatkozott a büntető bírói gyakorlatra, amely szerint a közlekedésben részt vevőktől csak vészfékezés alkalmazása nem várható el, lassító fékezéssel azonban kötelesek egymás haladását biztosítani. A szakértői vélemény alapján úgy ítélte meg, hogy a kikanyarodási távolságot figyelembe véve az autóbusz lassító fékezéssel még a sebesség túllépés ellenére is az egyre gyorsuló motorkerékpár mögött maradhatott volna. Az autóbusz vezetője azonban annak ellenére kezdett előzésbe, hogy az általa használni kívánt bal oldali sáv egy parkoló kisbusz miatt nem volt teljesen szabad, továbbá az előzéshez szükséges idő alatt megteendő út nem volt számára végig belátható. A szakvélemény nem határozta meg, hogy a kikanyarodást követően a motorkerékpár meddig gyorsult, illetőleg lassított, csak egy átlagsebességet rögzített, így az alperes a lassítás hiányát nem tudta bizonyítani. A fellebbezés csak az elutasított 50 %-os hányad tekintetében támadta az ápolási és gondozási költséget, a lakásfenntartási többletköltséget, a gyógyszer többletköltséget, a krizantémtermelés nélkül felmerült mezőgazdasági munkaérték kiesést, a kiesett házkörüli, háztartási munka ellenértékét, az adminisztrátori jövedelem veszteséget, illetve az irat másolat, egészségügyi segédeszköz és élelem feljavítás jogcímén felmerült költségeket. Ezen túlmenően is támadta a nem vagyoni kártérítés összegét, mert álláspontja szerint fizikális és pszichés hátrányai a teljes összegű nem vagyoni kártérítést megalapozzák. Úgy ítélte meg, hogy a 2007. évi krizantém eladás elmaradásából származó jövedelemveszteség esetén a teljes termelési költség levonása nem indokolt, miután csak az értékesítéssel felmerülő kiadásokat takarította meg. Nem értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a virágtermesztés kétféle krizantém neveléséből állt, és az ún. télálló krizantémok eladásából származó bevétel részt teljesen figyelmen kívül hagyta. Nem rendelkezett az elsőfokú bíróság a 2008. évben meg nem kezdett virágtermesztés miatt elmaradt hasznának megtérítéséről, továbbá a krizantémültetvénnel kapcsolatos munkaerő kiesésben jelentkező káránál figyelmen kívül hagyta a szakvélemény által megjelölt évi tíz óra középnehéz munkát. Kérte az állam által előlegezett költségben való marasztalásának mellőzését, és az alperes marasztalását az elsőfokú eljárás költségeiben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nagyobb részben alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a perbeli bizonyítékok körütekintő és okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, és az abból levont jogi következtetések túlnyomó részével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A felperesi fellebbezés elsődlegesen a kármegosztás kérdésében elfoglalt elsőbírói álláspontot támadta, megismételve azt a perbeli előadását, hogy a közlekedési szabályokat haladása során mindvégig betartotta, a baleset kizárólag az autóbust vezető V.J. hibájából következett be.

Az elsőfokú bíróság a 2010. április 19. napján megtartott tárgyaláson a felek és az igazságügyi gépjármű szakértő jelenlétében egyértelműen tisztázta, hogy K belterületén a R út és a P utca kereszteződésében „Állj! Elsőbbségadás kötelező!” jelzőtáblát helyeztek el, amely a Rákóczi úton haladó járművek elsőbbségét biztosítja.

A KRESZ 28.§-a (2) bekezdésének b) pontja szerint a másik jármű érkezési irányától függetlenül elsőbbséget kell adni a keresztező útról érkező jármű részére az útkereszteződésben az olyan útról érkező járművel, amelyen az útkereszteződés előtt „Elsőbbségadás kötelező!” vagy „Állj! Elsőbbségadás kötelező!” jelzőtábla van.

A felperes azonban anélkül haladt be az útkereszteződésbe, hogy elsőbbséget adott volna a főútvonalon, tőle mintegy 78-80 méter távolságban közlekedő autóbussnak, és ezzel maga idézte elő az utóbb károsodását eredményező veszélyhelyzetet.

A szakvélemény alapján az is aggálytalanul rögzíthető, hogy az autóbuss haladási sebessége 60-65 km/h óra volt, így vezetője megsértette a KRESZ 26.§-a (1) bekezdése a/1 pontjának III. fordulatában foglaltakat. A felperes fellebbezésében is hivatkozott egységes büntető bírói gyakorlat szerint viszont (amelyet lényegében megerősített a közúti közlekedés szabályai szerint elsőbbségadásra kötelezett felelősségéről szóló 6/1998. Büntető jogegységi határozat 1./ pontja) mielőtt az elsőbbségadásra kötelezett ténylegesen megkezdje azt a műveletet, amellyel kapcsolatban elsőbbséget kell adnia, meg kell győződnie ennek a műveletnek a veszélytelenségéről, és a megengedettnél nagyobb sebességgel közeledő elsőbbségre jogosult jármű részére is biztosítania kell az elsőbbséget. Csak az mentesítheti a felelősség alól, ha éppen az elsőbbségre jogosult sebességére visszavezethetően (így például útkanyarulat, bukkanó takarása miatt) a jármű kellő körültekintés mellett sem volt észlelhető, avagy ha az adott sebesség az elsőbbségadásra kötelezett számára megtevesztő volt.

A perbeli esetben a felperes felelősség alóli mentesülését eredményező körülmény nem állt fenn. Az autóbuss vezetőjének 10-15 km/h nagyságú sebességtúllépése nyilvánvalóan nem volt olyan mértékű, amellyel megteveszthette volna az elsőbbségadásra kötelezett felperest, a vizsgált útszakasz pedig a helyszínrajzok, fényképfelvételek és a gépjármű szakértő tárgyaláson is megerősített nyilatkozata szerint mindkét érintett fél részéről kellően belátható volt.

A hivatkozott büntető jogegységi határozat azonban azt is kimondja, hogy az elsőbbségre jogosult nem jelentős sebesség túllépése is alkalmas lehet a balesetben való közrehatás megállapítására. Hasonló a helyzet, ha az elsőbbségre jogosult a KRESZ 1. számú függelékének III/b. pontjából reá háruló speciális közlekedési szabályt szegi meg (az enyhe lassítást elmulasztja).

A gépjárműszakértői vélemény szerint a felperes 20 km/h kanyarodási sebességére, majd gyorsítására (36-42 km/h) figyelemmel az autóbusz vezetőjének lehetősége lett volna a motorkerékpár mögött való biztonságos követelési távolságra való lassításra, amely közlekedési manőver a megengedett 50 km/h sebesség esetén még nagyobb valószínűséggel eredményezhette volna a baleset elmaradását. Az autóbusz vezetője tehát megsértette a hivatkozott közlekedési szabályt, amikor az autóbusz sebességét nem csökkentette, és helyette a főútvonalra kikanyarodó felperes előzésébe kezdett. Hangsúlyozni kell azonban, hogy az autóbuszvezető közlekedési szabályokat sértő cselekménye a felperes által teremtett közvetlen veszélyhelyzetben a baleset elhárítására irányult, sikeres végrehajtását pedig nem csak az úttest bal oldalán parkoló, illetve szemből érkező gépjárművek, hanem a felperes KRESZ 34.§-ának (6) bekezdését sértő szabálytalan haladása (a tanúvallomások szerint nem az út jobb széléhez közel, hanem folyamatos kitérésekkel haladt), és a lassítás elmulasztása is akadályozta. A büntető eljárásban történt kihallgatása során (nyomozati iratok 373. oldal) a felperes maga adta elő, hogy 45-50 km/h sebességgel haladt, amikor az autóbusz megkezdte az előzését, és ezzel a sebességgel folyamatosan egymás mellett haladtak legalább 20-25 méteren keresztül. Vallomása egyértelműen arra utal, hogy az előzés észlelésekor sem csökkentette sebességét, amely az igazságügyi szakértő szakvéleménye szerint hátráltatta az előzés mielőbbi befejezését, és a baleset bekövetkezésében közrehatott.

Az egyes közlekedési szabályszegéseket, azok súlyát és kihatásait értékelve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a kármegosztás kérdésében elfoglalt álláspontját helyesnek találta, és sem a kármegosztás mellőzésére, sem mértéknek módosítására indokot nem látott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta mindazokat a hátrányokat, amelyek a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét megalapozzák. A felperes kisebb fokú hátrányt jelentő fizikális sérülései mellett azonban a másodfokú bíróság nagyobb jelentőséget tulajdonított a tanúvallomások, illetve az igazságügyi pszichológus szakértő szakvéleménye alapján megállapítható pszichés sérüléseknek. A felperes a balesetet megelőzően házastársával a házassági életközösséget megszakította, és erre az élethelyzetre, illetőleg a tervezett nyugállományba vonulására is figyelemmel új célokat tűzött maga elé. A jövőjére vonatkozó tervek lényegében azon alapultak, hogy a reá háruló feladatoknak önmaga is képes eleget tenni, ebben kiemelkedő fizikai aktivitása, jövőbe vetett hite, nagy munka- és teherbíró képessége is segíti. Mindezek egyfajta biztonságérzést jelentettek számára, amelyet a bekövetkezett közlekedési baleset és annak csak kisebb mértékű fizikális

kihatásai is teljesen leromboltak. A felperesben mindez olyan mértékű szorongást váltott ki, amely a fizikális sérülések gyógyulását követően sem oldódott. Ez a pszichés állapot visszaveti azokban a tevékenységekben is (tánc, sportolás, motorozás, baráti kapcsolatok ápolása), amelyekben fizikális sérülései egyébként nem akadályoznák. E hátrányokat együttesen értékelve az elsőfokú bíróság által feltárt sérelmekkel a másodfokú bíróság - szem előtt tartva azt is, hogy a nem vagyoni kártérítés esetén kármegosztás alkalmazásának ugyan nincsen helye, de a balesetben való közrehatást ebben az esetben is figyelembe kell venni - a balesetkori ár- és értékviszonyok alapulvételével a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét 1.200.000 forintra felemelte.

A felperes személyes előadása, illetőleg az igazságügyi mezőgazdasági szakértő szakvéleménye szerint a felperes 2007-ben 400 tő nagyfejű krizantém palántát illetve 300 tő fagyálló krizantémot ültetett el. Az ezekből származó elmaradt bevétele 150.000 forint + 45.000 forint, összesen 195.000 forint volt. Egyetértett a másodfokú bíróság a felperesnek azzal a hivatkozással, hogy a beszerzési költségek, tápszerek, illetve a növényháló 30.000 forintos költségének levonása az elmaradt haszon számításánál nem indokolt, miután ezek a költségek a baleset időpontjáig már ténylegesen felmerültek. Indokolt viszont 10.000 forint értékesítési költség levonása, így az elmaradt haszon 185.000 forint, a kármegosztás 50 %-os arányára figyelemmel 92.500 forint, amelyből a felperes által is elismerten az alperes megtérített 36.000 forintot, így az elsőfokú bíróság által megállapított 55.000 forinttal szemben az alperes 56.500 forint megfizetésére köteles.

2008. évtől kezdődően a krizantém termeléssel összefüggésben az elsőfokú bíróság a felperes kiesett munkaerejének értékét vette figyelembe a kártérítés megállapításánál, így erre az évre a meg nem kezdett virágtermesztés elmaradásával összefüggésben elmarad haszon iránt a felperes eredményesen kártérítési igényt nem érvényesíthet.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a felperes a mezőgazdasági munkák közül a nehéz fizikai megterhelést jelentő tevékenységek ellátására nem alkalmas, a közepesen nehéz vagy könnyű fizikai munkákat azonban képes ellátni, azzal a korlátozással, hogy a tartós állással, sok járással együtt járó munkafolyamatokban, az egyenetlen talajon való munkavégzésben, illetve az alsó végtagra háruló fokozott terhelést igénylő rendszeres munkákban korlátozott. Az igazságügyi gazdasági szakértői vélemény 03.05.pontjában foglalt termelési folyamatokat is figyelembe véve helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a krizantém termelésnél kizárólag a 35 óra nehéz fizikai munka kiesést vette figyelembe, míg a középnehéz munkák esetében az igazságügyi orvosszakértői véleményre támaszkodva a felperes igényét alaptalannak találta.

Részben alaposnak találta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az eljárási költségek viselésére vonatkozó rendelkezéseit támadó felperesi fellebbezést.

A kártérítés megítélt összegéhez képest a felperes által igényelt összeg nyilvánvalóan eltúlzott nem volt, ezért az alperes a Pp.81.§-ának (2) bekezdése alapján a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére köteles. A felperes által igényelt 20 %-os mértékű ügyvédi munkadíjat azonban a másodfokú bíróság eltúlzottnak találta, és azt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (R.) 2. §-ának (2) bekezdése alapján 10 %-ra mérsékelte. A perköltség megállapításánál számításba vette a peren kívül felmerült képviseleti költség összegét is. A költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 15. §-ának (1) bekezdése alapján mentesítette a felperest az állam által előlegezett költség viselése alól, míg az alperest terhelő feljegyzett eljárási illeték és állam által előlegezett költség összegét a fellebbezés részbeni sikerére tekintettel felelmele.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb fellebbezett részében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes 2.230.000 forint pertárgy értékű fellebbezése 301.500 forint erejéig vezetett sikerre, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság az R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg. A felek a Kmr. 13. §-ának (2) bekezdése alapján a peresztesség-pernyertesség arányában kötelesek az ügy tárgyi költségfeljegyzési jogára figyelemmel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

P é c s, 2012. szeptember 13.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, dr. Döme Attila s.k. bíró